

*Igors
Freimanis*

DziRdētais
NAV
AcĪmReDzAmAiS

AUTORIZDEVUMS

Izmantotas autora un mākslinieku fotogrāfijas,
teātra izrāžu programmas un publicitātes materiāli.
Paldies visiem zināmajiem un nezināmajiem fotogrāfiem
un aktieru draugiem, kuru darbi paspilgtina grāmatas saturu.

Pateicoties visu laikmetu gleznotājiem, kuru gleznu reprodukcijas atdzīvina
izdevumu.

Ilustrācijas atlasīja un kolāžas veidoja autors.
Par faktiem un ilustratīvo materiālu atbild autors.

Grāmata iespiesta SIA “Izdevniecība Avots”

ISBN 978-9934-590-44-3

© Igors Freimanis, 2022

Saturs

No autora	7
Ekoloģija	9
Ekoloģiskie apskati latviešu tautas folklorā un literatūrā.....	9
Rakstītā vārda meistari	30
Andrejs Pumpurs un viņa «Lāčplēsis»	30
Uz «Kalāčiem»	34
Rainis un Aspazija.....	37
Baleta un mūzikas valdzinošā pasaule	42
Nacionālajam baletam – 100	42
Bībele un opera.....	61
Krāsas. Portreti un pašportreti	66
Es dzīvoju, lai gleznotu.....	66
Janis Rozentāls	69
Acīmredzamais brīnums	80
Radošu cilvēku portretu ieskicējums	81
Pārdomas par kultūras ministru Nauri Puntuli	81
Smiļģa Dailes teātra izcilais tēlotājs	83
Māksliniece Biruta Baumanē.....	85
Latvija un pasaule vēstures vējos	86
Daugaviņa – Likteņupe.....	86
Rīgas skaistākie parki	93
Muižas.....	97
Krogī.....	101
1905. gada elpa. Asiņainā svētdiena	104

Tūkstošveidis – aktieris Jānis Osis	108
Anna Joannovna un Mītava	111
Par Intu Burānu.....	112
Asīrijas valdnieks	117
Par viņiem runāja un runās.....	119
Pa Tautas dižgāra – Krišjāņa Barona bērnības takām	119
Vaira Vīķe-Freiberga	121
Kurpnieka dēls Josifs Džugašvili.....	123
Par Valdi Lūriņu	128
Saskatīts preses slejās	132
Dzīves būtība	132
Porcelāna lellīte.....	136
Divas pusītes	141
Par dievkalpojumiem.....	143
Tūkstošu tūkstoši.....	143
Bēgļi	144
Kafijas pauze.....	146
Ak, šī mode.....	149
Black tie	149
Mainīgie sikumi.....	153
Aksesuāri. Modes tendences.....	157
Spogulīt, spogulīt, saki man tā... ..	158
Vārds – vārda māksla – dialogs jeb par un ap Igoru Freimani	161
Sākšu dejot baletu	162
Mākslinieka Jura Zīles pārdomas par Igora Freimaņa radošo mūžu.....	166
«Ikviens mūžs ir sevi apliecināt»	168

No autora

*N*odzīvots gandrīz 90 gadu. Esmu sastapis desmitiem, pat simtiem dažāda vecuma, dzimuma cilvēku. Tie visi bija interesanti savā individualitātē un dzīves uztverē. Daudzi bija interesanti un uzmanīgi attieksmē pret sevi un jaunām paziņām. Kaimiņi, kuri dzīvoja manā pirmajā dzīvesvietā Daugavpilī, tā sauktajā Jaunbūvē. Atminos sevi no trīs gadu vecuma. Daudzus iepazinu skolas gados, mācoties un strādājot augstskolās un lasot lekcijas Jāzepa Vītola Mūzikas akadēmijā un Mākslas akadēmijā. Centos turēt doto vārdu un nekad nekavēt, dodoties uz lietišķu tikšanos vai randiņu. To prasu no sevis un no tiem, kuri sazinās ar mani, kad tuvojos saviem deviņdesmit gadiem.

Liels paldies visiem, kas darījuši manu mūžu skaistāku un bagātāku.

Grāmata «Dzirdētais nav Acīmredzamais» ir plašs, var sacīt ar milzīgu norišu daudzumu atklājums mūsu šodienas tehniskajā progresā un pretrunu pilnajā cilvēces mistērijas konfliktu burzmā. No pirmās rungas, bultas, zobena, musketes līdz atomieroču draudiem. Te gribas minēt tos trīs vārdus – Pollūcija, Evolūcija, Revolūcija. Arī lasot otrādi, saturs un būtība nemainās. Visos laikmetos pasaulē valda arī baktērijas un vīrusi, kas sagandē visu dzīvo, kas eksistē uz mūsu Zemeslodes.

Pateicos – būtībā izsaku sirsnīgu atziņu SIA «Izdevniecība Avots» darbiniekiem, kuri apsoliya izdot šo grāmatu. Tas šobrīd ir Acīmredzamais. Pricējās, ka tā, godātais lasītāj, ir Jūsu rokās. Pārlapojiet, nezaudējiet smaidu, jo dzīve ir traģikomēdija. Atkarība atkarīga no katra uztveres, diktāta un likuma, kas jāpilda, bet katru likumu valdība cenšas apiet ar likumu. Es būšu gida vietā un ceļosim no devītā gadu tūkstoša p. m. ē. līdz mūsdienām.

2003. gadā Haralds Ritenbergs grāmatas «Deja. Balets. Karnevāls» priekšvārdā sacīja, ka es rakstu publicistiskajā manierē, izmantojot amizantas atkāpes laikā. Grāmata kā kolāža...

8

11 gadus savā lodžijā audzēju dažādas puķes. Šeit ir augušas kalanhojas, atraitnītes, samtenes, orhidejas, vijolītes, rododendrs.

Autors savā lodžijas dārzā.
2016. gada 5. jūnijs

A. Pumpura «Lāčplēša» VI dziedājums sākas tā:

*Pār gadskārtu Līgo nāca
Savus bērnus apraudzīt –
Tad pa visām latvju ārēm
Līgo, līgo skanēja!*

*Zilā kalna kalnagalā
Dega gaišas ugunis;
Līgusoni ragus pūta,
Svētkos sauca tautiešus.
Un tie nāca – jauni, veci,
Lieli, mazi – bariem vien.*

18

*Tēvi nesa medu, alu,
Mātes sierus, plāceņus;
Jaunas meitas, jauni puisi –
Zāles, puķes, vainagus.*

Latvijas Nacionālā teātra izcilā aktrise Velta Līne bija dravniece. Atminos, kā vienā no pēdējām jubilejām, kur hronikā to rādīja, aktrise viesus cienāja ar medu.

Tauta prata godīgi un kārtīgi strādāt, bet pēc padarītā darba liksmot visīsākajā vasaras naktī.

*Jāņu nakti muca dega
Augstu kalna galiņā...*

*Jāņa bērni danci veda
Apkārt kuplu ozoliņu.*

*Jāņa bērni tauri pūta
Kalniņā'i stāvēdami.*

*Nāc nākdama, Jāņa diena,
Tev ir pulka gaidītāju:
Govis gaida zāļu kroņu,
Meitas skaistas līgošanas.*

Meitas gatavojas Jāņu dienai, poš istabas, sien sieru, grib Jāņu naktī atrast sev līgavaini.

Smilģa Dailes teātra izcilais tēlotājs

Smilģa Dailes teātrī Artūrs Dimīters bija izcils dažādu varoņu tēlotājs. Raiņa lugā «Indulis un Ārija» man šķita, ka Ārija, ko atveidoja Lilita Bērziņa, bija par vecu. Šo mākslinieci atzina visas valdības, sākot ar prezidentu Kārli Ulmani. A. Dimīters sevi apliecināja dažādos tēlos. Prata nēsāt dažādu laikmetu tērpus un tajos labi jutās. Tērps dzīvē, kostīms uz skatuves ir kā vizītkarte. Vizītkarte radās Britānijā karalienes Viktorijas laikmetā. A. Dimīters atbilstoši varoņa raksturam ar grima palīdzību mainīja sejas vaibstus.

Saņēmu ielūgumu uz A. Dimītera svinībām. Padomju laikā sveicēju milzums, galdi lūza no pārpilnības. Tos sponsorēja kolhozi un sovhozi. Neatceros kolhoza nosaukumu, kurā tika svinēti A. Dimītera 60 dzīves un 40 radošā darba gadi.

Mājās atgriezies mikriņā kopā ar Ēvaldu Valteru un vēl citiem viesiem.

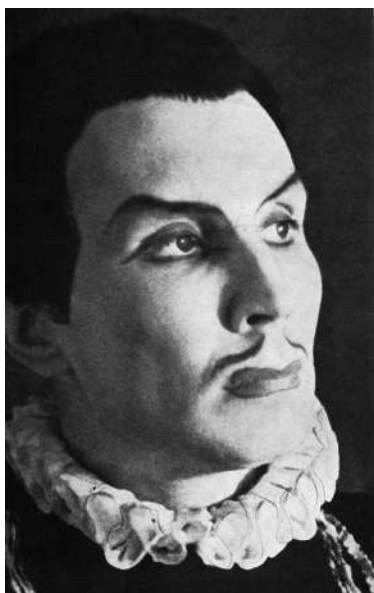
Viktors Hausmanis, kuru pazīstu kopš 1952. gada, jubilejas bukletā rakstīja: «Reizēm Artūrs Dimīters man atgādinājis virtuozu paukotāju vai spraigā turnīra cīņa likušies viņa dialogi.»

Aspazija «Vaidelote» – Oļģerds, Lietuvas karalis, Mirdza, karaļa meita – Vija Artmane

F. Šillera lugā «Marija Sjuarte», Mortimeru tēloja Artūrs Dimīters, bet galveno sieviešu lomu atveidoja Lilita Bērziņa.

F. Šillers. «Marija Stjuarte» –
Mortimers

E. Vulfs. «Svētki Skangalē» – Fricis
Godiņš, teoloģijas kandidāts

Artūram Dimiteram bija divas ģimenes – pirmā ar Džemmu Skulmi, kura A. Dimiteram dāvāja Juri Dimiteru – daudzpusīgu mākslinieku-portretistu, plakātistu, sabiedrisku aktivistu. Tie bija laiki, kad plauka dzejas un teātra svētki, kuros Doma laukumā Rīgā un citās pilsētās pulcējās tūkstoši. Sovjetistam bija savi nolūki, darbs čekistiem.

Ģimenē ar Viju Artmani auga divi bērni – dēls Kaspars un meita Kristiana. Katrs jaunietis vēlas baudīt dzīvi. Kaspars pārkāpa ētikas principus. Tika apcietināts, tad atbrīvots. Aizbrauca uz Armēniju mācīties armēņu valodu. Atgriezās, vēlējās laboties un sekmēt citu jauniešu atdzimšanu. Pieņēma pareizticību, arī Vija Artmane pārgāja šajā ticībā. Teātra un kino dīva priecājās par mazmeitu un mazdēliem. Kaspars komponē dziesmas, raksta tekstus, viņa dziesmu vārdi skan mātes varonei izrādē «Sievietes, sievietes», jāmin arī libreti operām «Parīzes dievmātes katedrāle» un «No rozes un asinīm».

Daileniece Mudīte Šneidere savās grāmatās gan liela, gan peļ šos aktierus.

Lai vieglas smiltis manai mīļotai, cienītai, godātai aktrisei, kura atdusas pareizticīgo kapsētā...

KLĒRA BOZA

(21.09.86.)

Autors skatījās izrādī

SIEVIETES, SIEVIETES...

Gandrīz mūzikls 2 daļās, 12 ainās

Tulkojusi VALENTINA FREIMANE

Režisore inscenētāja — AINA MATISA
Režisores asistents — VARIS VĒTRA
Scenogrāfs — JURIS DIMITERS
Kostimu māksliniece — BAIBA PUZINAS
Komponists — JURIS KARLSONS
KASPARA DIMITERA dziesmu teksti
Kustību konsultante — LPSR Nop. b. sk. m.
ERIKA FERDA
Kustību režisori — GUNTA STRAUME, JANIS PIRVICS
Suflē — MAIJA SPERA
Izrādi vada — DACE ZENNE

Daugaviņa – Likteņupe

Daudzas tautas savu lielāko upi sauc mātes vārdā. Mums tā ir Daugava. Gadsimtiem cauri vēsture to sadalījusi trīs līdzīgās daļās starp krieviem, baltkrieviem un latviešiem. Taču mēs nekad to neesam izjutuši, neesam pieņēmuši kā daļu. Tā ir mūsu upe, mūsu Likteņupe. Ar viltu, ar uguni, zobenu un krustu nākuši svešzemju iekarotāji, upes dzidrajos ūdeņos piejauktas arī brīvību mīlošās tautas asinis.

Ar Daugavas vārdu saistās daudz teiku un nostāstu. Pie Daugavas dzimis arī Andrejs Pumpurs, Lāčplēša «tēvs».

86

Likteņupe, ietecējusi Latvijā, slaidā lokā apņem Latgali. Upe tek gar Krāslavas rajona dienvidu malu un met senlejš, kas sniedzas līdz Daugavpilij, desmit lokus. Tālāk upes plūdums kļūst rāmāks, taču liela daļa Vidzemes, tāpat kā Latgale, savus ūdeņus sūta Daugavai – pat no Alūksnes un vēl tālāk, jo Pededze sākas Igaunijā. Vecpiebalgā Gauja konkurē ar Daugavu, jo Alauksts dalās ar abām. Ap Jersiku Daugava kļūst krāčaina, klinšu ieskauda, bet pie Līvāniem to bagātina varenā Dubna. Daugavas kreisajā krastā ir mūsu Raiņa dzimtā bērnības zeme Tadenava, un apkārtnes teiksmainais skaistums neizbēgami ietekmēja Raiņa personību.

Pie Pļaviņām, kur Daugava strauji pagriežas uz rietumiem, Daugavā ietek Aiviekste, kura spēku smeļas no teiku apņemtā Lubāna. Ja Aivieksti varam uzskatīt par robežupi starp Latgali un Vidzemi, tad pēc tam Daugava pagriežas un tālāk plūst pa Vidzemes un Zemgales robežu.

Daugava ir arī gaismas upe. Diemžēl, bet gaismas vārdā ir upurēts mūsu Likteņupes skaistākais piemineklis – Staburags. Saglabājušies vien nostāsti un teikas. Virs uzpludinātā ūdens klaida šur un tur redzamas klinšainas saliņas, paceļas Kokneses pilsdrupu smaile. 13. gadsimtā Koknese tika izpostīta, bet tās vietā pili uzbūvēja bīskaps Alberts, un šeit turpat 500 gadu slējās cietoksnis un viduslaiku pilsēta. Šeit plauka amatniecība un tirdzniecība. Ziemeļu kara laikā 1701. gadā Kokneses pili uzspridzināja un pēc tam vairs neatjaunoja.

87

Daugava tek cauri Skrīveriem un Lielvārdei, ar kuru saistīti teiku un pasaku varoņi.

Un cik vairs tālu līdz Rīgai, un upe, nesdama ūdeņus no visas Latvijas, plūst uz jūru.

*Kur tu teci, Daugaviņa,
Līkumiņus mētādama?
Es tecēšu uz jūriņu,
Sidrabiņu sijādama.*

Taču nedrīkst piemirst
pēdējo – lielāko – pieturvietu
pirms jūras, Rīgu.

Daugavas tirdzniecības
ceļš vēstures avotos minēts
jau 5. gadsimtā līdz ar ceļu
no «varjagiem uz grieķiem». Senā Varjagu (Baltijas) un
Melnās jūras saikne skāra
arī Daugavas augšteci. Rīgas
tapšanā par izcilu Austrum-
eiropas eksportostu izšķiroša
nozīme bija preču pievedu-
miem pa Daugavu.

88

Latviešu Indriķa hronikā 1198. gadā minēts Rīgas ciems, norādot, ka «cie-
ma laukā tika celta pilsēta». Tā varēja būt vēlākajos vēstures avotos minētā
Lībekas sēta, uz kuru 1201. gadā bīskaps Alberts pārcēlās no Ikšķiles.

Rīgas 17. gs. arhitektūras piemineklis –
Dannenšterna nams

Pie Doma baznīcas atsegtā
sievietes apbedījuma (12.gs.) tērpa
(rekonstruējusi A. Zariņa, zīmējusi
E. Krastenberga)

Par viņiem runāja un runās

Pa Tautas dižgara – Krišjāņa Barona bērnības takām

*K*rišjāņa Barona mūža darbs ir tautasdziesmu krāšana, kārtošana, sistematizēšana un pētīšanas vēsture.

Kr. Barons dzimis 1835. gada 31. oktobrī astoņu bērnu ģimenē Struteles muižā, Kurzemē. Tēvs ilgus gadus bijis muižas kalps, bet pēdējos gados iecelts par vagaru. Kad zēnam aprit divi gadi, vecāki pārceļas uz Īli, un drīz vien mazajam zēnam jāsāk ganu gaitas. 1843. gadā tēvs nomirst un māte ar bērniem pāriet dzīvot pie precētās meitas Kristīnes uz Dundagas pusmuižu Valpenē.

Zēns ir ļoti apdāvināts un ar vecāko māsu palīdzību iemācās lasīt piecu gadu vecumā. Septiņu gadu vecumā viņš uzsāk skolas gaitas, taču ģimenei trūkst naudas, zēns spiests skolā pavadīt pusgadu no vietas, un mazais skolnieks saslimst. Turpmākā skološanās noris Dundagas pagastskolā, bet pēc diviem gadiem ar svaiga atbalstu 1847. gadā viņš dodas uz Ventspili. Par to, ka jaunais cilvēks ir spējīgs un apdāvināts, liecina fakts, ka par labām sekmēm mācībās Kr. Barons ar Baltijas ģenerālgubernatora feldmaršala A. Suvorova mazdēla starpniecību gūst iespējas turpināt izglītību Jelgavas ģimnāzijā. Pāiet gads – un Īles muižas īpašnieks, kuram ir pienākums atbalstīt jauno censoni, par to «piemirst». Lai varētu turpināt mācības, jauniešs piestrādā par repetitoru kādā poļu daktera ģimenē, kur par to dabūja dzīvokli un paplānu uzturu. Jelgavas ģimnāzijā bija 5 klases, nosauktas ar latīņu vārdiem: kvinta (zemākā), kvarta, tercija, sekunda un prima (augstākā). Kr. Valdemārs nobeidza ģimnāzijas kursu ar ļoti labu atestātu, kas viņam deva tiesības mācīties universitātē un, iestājoties Valsts dienestā, deva tiesības uz 14. klasi.

Sagrabinājis cik necik naudas, 1856. gadā janvārī ar pasta zirgiem jaunietis devās uz Tērbatu. No Kr. Barona atmiņām: «Vislētāk iznāca, ja brauca kopā vienos ratos 5 pasažieri ar troiku vai lielā kulbā 8 pasažieri ar 5 zirgiem.» Ja kādu interesē, kā tas notika, iesaku izlasīt Lina Baron apkopojumu «Krišjāņa Barona atmiņas». Nenožēlosiet! Daudz interesanta var uzzināt arī no Kārļa Arāja grāmatas «Krišjānis Barons». Grāmatā ir bagātīgs faktu materiāls, daudz fotoattēlu, atmiņu stāstu, tā veltīta izcilā rakstnieka, publicista simt piecdesmitajai dzimšanas dienai.

Un ne mirkli neaizmirsīsim, ka pats vērtīgākais, ko paveicis Krišjānis Barons, ir tautasdziesmu vākšana, sistematizēšana un publicēšana.

Mūžībā mūsu sirmo Dainu tēvu aizsauc 1923. gada 8. martā.

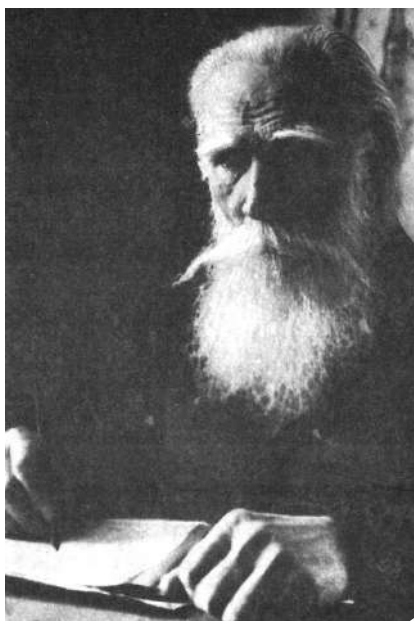
Taču to, ko paveicis dižgars, nevar aprakstīt pāris rindās. Par viņa veikumu tauta runā un runās. Tautasdziesmas mūs pavada visu mūžu – no pirmajiem dzīves gadiem līdz pat sirmam vecumam.

Kā teicis pats Barontēvs vienā no veltījumiem:

Vedekļiņ, pūpoliņ,
Iesim dainu palasīt!
Ai, tētiņ, baltbārdīt,
Gan jau biju piekususi
Visu dienu strādājot,
Par dzīvīti gādājot.
Zinu, redzu vedekļiņ,

Tu varītes nežēloji,
Visa mūsu prāva saime
Uz tavām rociņām.
Tomēr saku: lasīsim!
Dainām sava svētībaņa,
Dainas tevi stiprinās,
Garu tavu pacilās.

120

Man klints akmini neveļat,
Man pieminekli neceļat:
No latvju dainām tas jau celts,
Un nerūsēs šis tautas zelts.

Bet stādat blakām ozolu
Jo kuplu un jo zarotu:
Ja draugs vai nedraugs atnāktu,
Lai pavēni tie atrastu.

Par Valdi Lūriņu

Režisors ar izvēlētajiem aktieriem savās izrādēs miksē nopietno ar nebēdīgo. Grotesko jauc ar komisko un padara traģisku. Tā ir Valda Lūriņa dzīves un skatuves darbība, kura atkailina varoņu dvēseles. Viņa izrādēs mūzika – dziesmas veidā vai fonā skanoša – liek kustēties, rīkoties citā tonkārtā. Režisors meitai Dītai Lūriņai liek darīt visu pārgalvīgi. Gandrīz izmisīgi izrādē «Sapnis par Brodveju» aktrise visu dara, kā liek režisors. Šī pārgalvība ir apbrīnojama. Aktrisei ir vīrs, bērni, tātad sievas, mātes rūpes.

V. Lūriņš izrādēs pauž savas izjūtas, sākot ar brīdi, kad ar māti atgriezās no izsūtījuma. Piedzima tur – tālu no Latvijas. Pēc atgriešanās dzimtenē V. Lūriņš apmeklēja VEF bērnu deju kolektīvu, kuru vadīja balerīna Angelika Gemze, tad sekoja Rīgas Pionieru pils teātris, kurā darbojās ļoti aktīvi. Pēc tam mācības teātra fakultātē, kur apguva gan teātra mākslu, gan režiju. Pateicoties pieredzei un iegūtajai izglītībai, V. Lūriņa režijā pārsteiguma sastāvdaļa ir kustīgums un deja. Lai gan gadu gaitā kuplie mati ir kļuvuši sirmi, bet darbība rit ar pilnu sparū.

128

«Ikviens mūžs ir sevi apliecināt»

Ir 1932. gada 8. septembris, kad Daugavpilī, lokomotīvju vadītāja Voldemāra Freimaņa ģimenē sevi piesaka puisītis, kuram vecāki dod vārdu – Igors. Saskaņā ar izplatītāko versiju vārds Igors cēlies no skandināvu Ingvara, kas nozīmē «Dieva karavīrs Inga», «Pērkona dieva aizbildnis». Pēc retāk izplatītas versijas šis vārds cēlies no vecās slāvu valodas «spēle», kas nozīmē «spēle, jautri, jautri».

Ja runājam par tērpu un baleta vēsturnieku IGORU FREIMANI, kuru no sirds sveicam 89. dzimšanas dienā, tad precīzāku vārdu šim vīram grūti izvēlēties. Jautrs un atraktīvs jau no bērna kājas, asprātību un humora sajūtu saglabājis līdz šai baltai dienai. Igors Freimanis ir daudz, ļoti nozīmīgu, ļoti saistošu, modes un baleta vēsturei veltītu grāmatu autors – «Laiks. Laikmets. Mode», «Deja. Balets. Karnevāls», «Politika, erotika, teātris», «Dendijs cauri gadsimtiem», «Mīlas uzvara», «Dzīves piruete», «Dzīve. Rēbuss. Šarādes», «Pasakas par princi», «Saistošie sīkumi» u. c., – tie ir tikai grāmatu nosaukumi... Bet kas slēpjas aiz tiem? Neticami daudzpusīgā personīgā pieredze, plašas un vispusīgas zināšanas par kultūras vēsturi, deju, mūziku, teātri, modi... Ja jūsu rokās nonāk kaut viena no tām, jūs noteikti meklēsiet arī nākamo! Jo vienlaikus ar bagātīgo izziņas un ilustratīvo materiālu vai no ik lappuses izstaro sajūta, ka to rakstītājs ir absolūts džentlmenis. Septiņus gadus Igors Freimanis veidojis arī žurnāla «Teātra Vēstnesis» baleta hroniku, sarakstījis septiņus baleta libretus, bijis pasniedzējs Latvijas Mūzikas akadēmijā, kā arī Starptautiskajā Birutas Mageles stilistu meistardarbnīcā.

Vairākus gadus arī man bija tā laime viņa stāstus par mūsu un pasaules leģendām ne tikai uz klausīt, bet interviju laikā Latvijas radio arī skatīt vaigā manā autorprogrammā «Siluets».

«Ikviens mūžs ir sevi apliecināt!» – pārliecināts Igors Freimanis.

Iemirdzas kristāla lustras, ieskanas mūzika... Uzmanību! Uzmanību! Dejisko, joprojām graciozo Igoru Freimani patiesā cieņā – uzlūdz dāmas! Jūs esat uzvarējis! Valsēsim, Maestro!

Lia Guļevska

Autors ar divgadīgo
dēlu Ģirtu un Ģirta
divgadīgais dēls
Miķelis

Būs lasāms un acīmredzams

2021.gada 2.augustā Dzintaru koncertzālē notika "Baleta zvaigžņu" koncerts, kurā dejoja arī Artūrs Sokolovs. Pēc izrādes viņš atsteidzās pie manis atvadīties un 4.augustā ar visu ģimeni aizlidoja uz Jukas san dzimteni – Japānu. Šādos reisos, ar ko lidoja Sokolovu ģimene, lidoja arī mūsu olimpieši. Rīga – Helsinki – Tokija. Pēc pāris dienām pēc ierašanās galamērķī Sokolovs man zvanīja un vēstīja, ka ir laimīgi atlidojuši, sāk aklimatizēties, un stāstīja, kā ar viņu var sazināties.

Man palīdzēja Lauma, jauna dāma no izdevniecības, kura nosūtīja ziņu Artūram ar lūgumu atsūtīt bildes ar iespaidiem no Japānas. Apmēram pēc nedēļas Lauma man atveda izdrukātus attēlus ar Saules zemes floras daudzveidību – kokiem, krūmiem, ziedošām sakurām. Attēlos mani piesaistīja dzeltenā roze. Laiks ritēja, un Artūrs man pazvanīja un vaicāja, kurš no ziediem man vislabāk patika. Atbildēju viņam: "Domāju, ka zinu, Artūr!.."

Artūrs iestarpināja: "Protams, ka Jums domātā saules roze."

Alise Prudāne – Raimonda,
Arturs Sokolovs – Žans de
Briens baletā «Raimonda»,
2015

Anija
Kopštāle

Sākot no laikiem, kad strādāju skolā, centos vairāk iepazīt tos cilvēkus, kuri saistīja visvairāk. Bieži viņu vārdi sākās ar alfabēta pirmo burtu – Artūrs, Alise, Annija. Tiku iepazīstināts ar vecākiem, un visi bija inteligenti, radoši kultūras un medicīnas jomā strādājoši cilvēki. Es iepazīnu, pieņemu, atzinu, mīlu un cienu šos dejotājus. Balerīnas ir laureātes starptautiskos baleta konkursos.

Grāmatā ievietoju Dzeltēno rozi kā saules simbolu. Ar šo rozi sveicu Artūru un Alisi. Abiem dejotājiem ir dažādi dzimšanas gadi, bet viens datums – 30.jūnijs Vēža zvaigznājs.

Vēlu sagaidīt Latvijas nacionālā baleta simtgadi ar jaunām lomām, kuras iestudētu operā esošie jaunie, talantīgie, filozofiski domājošie baletmeistari. Lai veicas!

Smaidu, ka esmu desmit gadus jaunāks par baletu. Vēlu saules mūžu visiem, kas lasa šo grāmatu.